

Minun Tampereeni

12

Minun Tampereeni jakautuu kolmeen osaan. Ensimmäiset muistoni ovat kaukaa 1900-luvun ensivuosisikymmeniltä, eivätkä ne tietysti muistoja olekaan, vaan muistikuvia äitini elävästi kertomista tapahtumista. Yksi tärkeä henkilö hänen elämässään oli hänen tätinsä **Olga Vilenius**, ”vanhapiika”, tiukka naisasianainen, Suomen Triכון ammattiyhdistyksen jäsenkirjuri, sosialidemokraatti ja teatterissa kävijä. Hänen ympärillään tapahtui. ”Rikoon Olkan” puoleen kääntyivät kaikki, naapurit, työtoverit ja laaja suku. Olga organisoiti, huolehti ja määräili. Vuosisikymmenet Olga teki töitä Suomen Triכוןssa, käveli puolilta päivin kotiinsa Amuriin syömään, harjua ylös ja alas. Illalla sitten tehtaan työntekijöiden asiat, vaatteiden ompelu kaikista mahdollisista Triכון tilkuista sisarusten lapsille, Työväen Teatteri ja puolue. Kaikki ”kappaleet” Olga kävi Työväen Teatterissa katsomassa, aina samalla paikalla, piippuhyllyllä käytävän vieressä. Mahtoiko äitini koskaan enää elämässään käydäkään ensi-illoissa, kun käynnit Olga-tädin kanssa loppuivat.

Toiseen vaiheeseen liittyy Tampere opiskelu-kaupunkina. Yhteiskunnallinen korkeakoulu oli muuttumassa Tampereen yliopistoksi (1966), ja siellä oli nyt myös humanistinen tiedekunta. Päädyin sinne. Yliopiston punainen maine oli vahva, mutta me kielitieteilijät olimme ilmeisesti vähän kuka mitään väriä, jotkut aivan värittömiä. Joka tapauksessa elimme omissa oloissamme eikä meihin paljon väriä tarttunut. Meidän ”alte Germanisten” -ryhmällämme olisi syytä taas kokoontua, vai mitä Ulla, ryhdytäänkö toimeen?

Trilogian viimeisenä, minulle hyvin rakkaana osana tulee Tampere-talo. Kun vuonna 1989, lähes kahdenkymmenen vuoden jälkeen muutin takaisin aloittaakseni työt Tampere-talossa, paluu oli helppo. Tampere oli ystävällinen, pieni ja ponteva. Se on edelleen ystävällinen, kokoonsa maltillisesti suhtautuva, pontevakin, ja sen ilmapiiri on letkeä, suvaitsevainen. Tampere-talo on ollut mukana muuttamassa kaupunkia. Se on tuonut kaupunkiin valtakunnallisesti ja myös kansainvälisesti arvioiden huipputason

oopperaesityksiä, konsertteja, balettivierailuja, kokouksia, seminaareja, näyttelyitä ja kansainvälisiä kongresseja. Mutta on Tampere muutaakin, se on teatterikaupunki henkeen ja vereen, se on museokaupunki ja se on myös Suomen festarikaupunki numero yksi: Tampereen Teatterikesä, Jazz Happening, erilaiset musiikkifestarit ja Tampereen elokuvajuhlat. Toivotan mitä parhaita onnea ja menestystä sitkeälle, hienolle, kansainvälisesti korkealle arvostetulle lyhytelokuvafestivaalille, joka maaliskuun alussa kokoaa lyhytelokuvan ystävät Tampereelle 39. kerran.

Tamperelainen toimittaja Korkki on joskus eri ”tutkimusmenetelmiä” käyttäen päätnyt toteamaan, että Tampere on maailman ainoa paikka. Olen taipuvainen olemaan samaa mieltä. Jos en voisi asua Kangasalla, muuttaisin Tampereelle.

Anja Aarnio

Tampere-talon eläkkeensaajaksi ryhtynyt kongressipäällikkö

www.tampere-talo.fi

